

به نام خدا

عنوان مستند: شیوه‌نامه رتبه‌بندی اعتباری شرکت‌های سرمایه‌گذاری

شماره ویرایش: صفر

تاریخ تصویب: ۱۴۰۰/۰۳/۲۲

مرجع تصویب: کمیته تدوین ضوابط

مقدمه

شرکت‌های سرمایه‌گذاری^۱، نهادهایی مالی هستند که مانند صندوق‌های سرمایه‌گذاری، واسطه‌ای برای خرید و فروش اوراق بهادار قلمداد می‌شوند. فعالیت اصلی این شرکت‌ها خرید و فروش سهام شرکت‌های بورسی و غیر بورسی و سایر اوراق بهادار به قصد کسب انتفاع است. شرکت‌های سرمایه‌گذاری سهام شرکت‌ها را با هدف دخالت در مدیریت آن شرکت‌ها نمی‌خرند.

به موجب بند ۲۱ ماده (۱) قانون بازار اوراق بهادار و ماده (۴) آیین‌نامه اجرایی این قانون (مصوب ۱۳۸۶/۴/۳ هیأت‌وزیران)، شرکت سرمایه‌گذاری نهاد مالی محسوب می‌شود. بنابراین هرگونه احکام این قانون و همچنین قانون توسعه ابزارها و نهادهای مالی جدید (مصوب آذر ماه ۱۳۸۸)، که مرتبط با نهاد مالی باشند، شامل شرکت‌های سرمایه‌گذاری نیز می‌گردند. این احکام به طور خلاصه عبارتند از اینکه: شرکت سرمایه‌گذاری با مجوز سازمان بورس و اوراق بهادار تشکیل شده و باید نزد آن سازمان به ثبت برسد و فعالیت آن تحت نظارت آن سازمان است. اساسنامه، موضوع فعالیت و صلاحیت هیأت‌مدیره شرکت سرمایه‌گذاری باید به تصویب سازمان بورس برسد. سازمان بورس و اوراق بهادار می‌تواند هرگونه مقرراتی برای فعالیت شرکت سرمایه‌گذاری وضع کند و برای اطمینان از رعایت این مقررات، هرگونه گزارش و اطلاعاتی از این شرکت مطالبه نماید و از آن بازرسی کند. همچنین سازمان بورس می‌تواند در صورت تخلف شرکت سرمایه‌گذاری از قوانین و مقررات، طیف وسیعی از مجازات انضباطی برای شرکت و اشخاص مسئول آن، تعیین کند.

مطابق دستورالعمل شناسایی و ثبت نهادهای مالی فعال در بازار اوراق بهادار نزد سازمان بورس و اوراق بهادار (مصوب ۱۳۹۰/۰۸/۲۱ هیأت مدیره سازمان بورس)، یک شرکت سهامی عام که بیش از ۵۰ درصد از دارایی‌های خود را به سرمایه‌گذاری در اوراق بهادار اختصاص دهد یا در طول یک سال مالی، بیش از ۵۰ درصد از درآمد عملیاتی خود را از محل سرمایه‌گذاری در اوراق بهادار (اعم از سود تخصیصی یا افزایش قیمت اوراق بهادار) بدست آورده باشد، به عنوان شرکت سرمایه‌گذاری یا مادر (هلدینگ)، محسوب می‌شود. اگر شخص حقوقی از نوع شرکت سهامی عام نباشد، به شرطی شرکت سرمایه‌گذاری یا مادر (هلدینگ) محسوب می‌شود که بیش از ۵۰ درصد از دارایی‌های خود را به سرمایه‌گذاری در سهام شرکت‌های سهامی عام یا اوراق بهادار عرضه شده در عرضه‌های عمومی، اختصاص دهد یا در طول یک سال مالی، بیش از ۵۰ درصد از درآمد عملیاتی خود را از محل سرمایه‌گذاری در سهام یا اوراق بهادار یادشده (اعم از سود تخصیصی یا افزایش قیمت اوراق بهادار) بدست آورده باشد. طبق همین مقررات، در محاسبه نسبت‌های یادشده، ارزش‌های دفتری ملاک عمل بوده و مطالبات از اشخاص وابسته (در صورتی که فعالیت اصلی شخص وابسته، سرمایه‌گذاری در اوراق بهادار باشد) و همچنین مطالبات سود سرمایه‌گذاری در اوراق بهادار، پیش‌پرداخت سرمایه‌گذاری در اوراق بهادار و سپرده تودیع شده برای انجام معاملات اوراق بهادار، به‌عنوان سرمایه‌گذاری در اوراق بهادار محسوب می‌شود. در بخش دیگری از دستورالعمل شناسایی و ثبت نهادهای مالی فعال در بازار اوراق بهادار نزد سازمان بورس و اوراق بهادار، معیارهایی برای تفکیک شرکت سرمایه‌گذاری از شرکت مادر (هلدینگ)، تعیین شده است. بر آن اساس، پس از اینکه شرکت به عنوان شرکت سرمایه‌گذاری یا مادر (هلدینگ) شناسایی شد، در صورتی که بیش از ۵۰ درصد از آن بخش از دارایی‌های خود را که به اوراق بهادار اختصاص داده است، در سهام، سهم‌الشرکه یا واحدهای سرمایه‌گذاری شرکت‌ها، مؤسسات یا صندوق‌ها، سرمایه‌گذاری کرده باشد که به‌موجب این سرمایه‌گذاری، به تنهایی یا به همراه اشخاص تحت کنترل خود، در شرکت، مؤسسه یا صندوق سرمایه‌پذیر نفوذ قابل ملاحظه یافته یا کنترل آن را به‌دست آورده باشد، آنگاه شخص حقوقی به‌عنوان یک شرکت مادر (هلدینگ) و در غیر این صورت به‌عنوان یک شرکت سرمایه‌گذاری محسوب خواهد شد.

مطابق ماده هفت دستورالعمل فوق الذکر، هر شخص حقوقی که به‌عنوان شرکت سرمایه‌گذاری نزد سازمان بورس به ثبت می‌رسد، ملزم است در ترکیب دارایی‌های خود، موارد زیر را رعایت نماید:

- حداقل ۸۰ درصد از دارایی‌های خود را به سرمایه‌گذاری در اوراق بهادار اختصاص دهد؛
- شرکت سرمایه‌گذاری باید حداقل ۷۰ درصد از دارایی‌های خود را به سرمایه‌گذاری در اوراق بهادار اختصاص دهد که در اثر سرمایه‌گذاری در این اوراق بهادار، به تنهایی یا به همراه اشخاص تحت کنترل خود در شرکت ناشر اوراق بهادار یادشده، نفوذ قابل ملاحظه پیدا نکند یا کنترل آن را به‌دست نیاورد.

مطابق بند هـ ماده ۹۹ قانون برنامه پنج ساله پنجم، نهادهای مالی (از جمله شرکت‌های هلدینگ و سرمایه‌گذاری) می‌بایست نزد سازمان بورس و اوراق بهادار به ثبت برسند و سازمان ثبت اسناد و املاک کشور مکلف است این نهادهای مالی را فقط با مجوز سازمان بورس و اوراق بهادار ثبت نماید. همچنین بر اساس

¹ Investment Company

همین ماده، ماده ۲۹ قانون بازار اوراق بهادار و ماده ۱۳ قانون توسعه ابزارها و نهادهای مالی جدید و آئین‌نامه آن، صلاحیت حرفه‌ای اعضای هیئت‌مدیره و مدیران نهادهای مالی (از جمله شرکت‌های هلدینگ و سرمایه‌گذاری)، باید به تأیید سازمان بورس و اوراق بهادار برسد. منظور از صلاحیت حرفه‌ای، دارا بودن سوابق علمی، تحصیلی و حرفه‌ای و حسن سابقه فعالیت مرتبط با مدیریت از سوی مدیر تعریف شده است. همچنین، هرگونه تغییرات در اساسنامه و سرمایه نهادهای مالی (از جمله شرکت‌های هلدینگ و سرمایه‌گذاری)، منوط به تأیید سازمان بورس و اوراق بهادار طبق ضوابط مربوطه است. درضمن مطابق ماده ۲۸ قانون بازار اوراق بهادار، تأسیس نهادهای مالی (از جمله شرکت‌های هلدینگ و سرمایه‌گذاری)، منوط به ثبت نزد سازمان بورس است و فعالیت آن‌ها تحت نظارت این سازمان انجام می‌شود.

مطابق ماده ۲۹ قانون بازار اوراق بهادار، حداقل سرمایه، موضوع فعالیت در اساسنامه، نحوه گزارش‌دهی و نوع گزارش‌های ویژه حسابرسی نهادهای مالی از جمله شرکت‌های سرمایه‌گذاری، باید به تأیید سازمان بورس و اوراق بهادار برسد. در اجرای این ماده، هیات مدیره سازمان بورس و اوراق بهادار در تاریخ ۱۳۹۱/۰۶/۲۵، حداقل سرمایه شرکت‌های سرمایه‌گذاری و مادر (هلدینگ) را مبلغ یکصد (۱۰۰) میلیارد ریال تعیین نموده است. البته این مصوبه شامل شرکت‌های سرمایه‌گذاری و مادر که قبلاً تأسیس شده‌اند، نمی‌شود.

معیارهای برهان برای تشخیص یک شرکت سرمایه‌گذاری از سایر شرکت‌ها، با آنچه در مقررات یادشده آمده است، تفاوت دارد. برهان برای تشخیص شرکت سرمایه‌گذاری از سایر شرکت‌ها، ابتدا دو نسبت زیر را محاسبه می‌کند:

– **نسبت ارزش سرمایه‌گذاری‌ها:** حاصل تقسیم ارزش روز سبد سرمایه‌گذاری در اوراق بهادار به انضمام دریافتنی‌های تجاری و غیرتجاری

از شرکت‌های سرمایه‌پذیر بر ارزش روز کل دارایی‌های شرکت.

– **نسبت درآمد سرمایه‌گذاری‌ها:** حاصل تقسیم درآمد حاصل از سرمایه‌گذاری‌ها در اوراق بهادار بر کل درآمد تکرار شونده شرکت.

برای برآورد ارزش روز سرمایه‌گذاری در یک ورقه بهادار، در صورتی که آن ورقه بهادار دارای بازاری نقد شونده و قابل اتکاء باشد، ارزش روز بر اساس قیمت‌های بازار تعیین می‌شود و در غیر این صورت با به‌کارگیری سایر روش‌های برآورد ارزش ذاتی همانند تنزیل جریان‌ات نقدی آتی، ارزش جایگزینی یا ضرایب بازار، ارزش جاری آن به شکل اجمالی محاسبه و استفاده خواهد شد. این رویکرد در مواقعی که شاخص‌های معیار برای صنعت مربوطه در اختیار نباشد و بازار اوراق بهادار از شفافیت پایین اطلاعاتی برخوردار باشد، مناسب نیست. در این صورت ممکن است از ارزش دفتری دارایی‌ها، منعکس در صورت‌های مالی حسابرسی شده استفاده شود. ارزش دفتری در برخی مواقع، ارزش سرمایه‌گذاری‌های پذیرفته نشده را به‌خصوص وقتی مدت زمان زیادی از اکتساب آن‌ها گذشته باشد، کمتر نشان می‌دهد. اتکا به ارزش اسمی در جایی که سبد سرمایه‌گذاری بر تعداد محدودی از سرمایه‌گذاری‌های پذیرفته نشده متمرکز شده، صحیح نیست و لازم است تجزیه و تحلیلی هر چند اجمالی، از شرکت‌های سرمایه‌پذیر صورت گیرد. در هنگامی که به باور برهان، ارزش دفتری دارایی‌ها کمتر یا بیشتر از ارزش واقعی است، احتمال دارد که ارزش دفتری به سمت مثبت یا منفی، تعدیل شود. تعدیل ارزش به سمت منفی، میزان عدم اطمینان در خصوص ارزش دارایی و چالش‌های موجود در ارزش‌گذاری را نیز نشان می‌دهد.

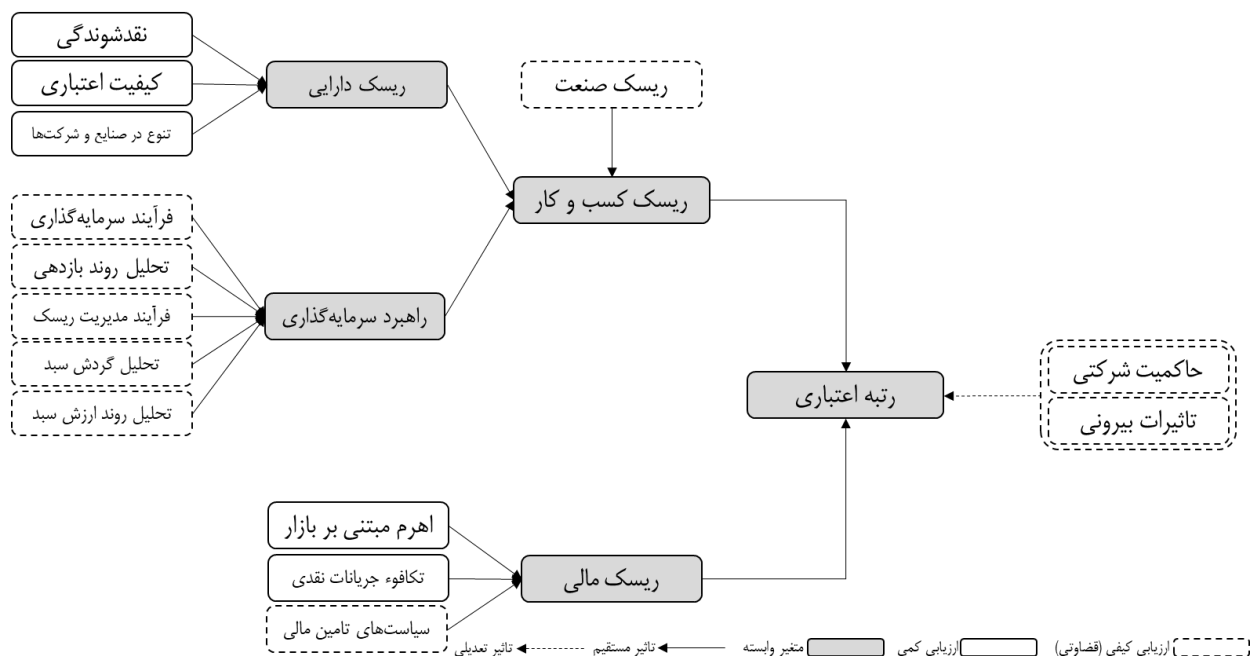
پس از محاسبه نسبت‌های فوق‌الذکر، کمیته رتبه‌بندی با توجه به توضیحات ارائه شده در بندهای زیر، ماهیت شرکت موضوع رتبه‌بندی را مشخص می‌کند:

- در صورتی که هر دو نسبت کمتر از ۳۰ درصد باشند، شرکت در گروه شرکت سرمایه‌گذاری یا هلدینگ قرار نخواهد گرفت و برای رتبه‌بندی اعتباری آن از شیوه‌نامه مناسب مربوطه استفاده می‌گردد.
- در صورتی که هر دو نسبت یادشده بیش از ۵۰ درصد باشد، آن‌گاه شرکت در گروه شرکت‌های مادر یا سرمایه‌گذاری است و باید تعیین شود که کدامیک از دو نوع شرکت مذکور محسوب می‌شود. در صورتی که بخش عمده‌ای از سرمایه‌گذاری‌های شرکت در اوراق بهادار و از نوع سهام، سهم‌الشرکه یا واحدهای سرمایه‌گذاری باشد که به واسطه تملک آن‌ها، شرکت موضوع رتبه‌بندی در انتخاب لاقلاً یک عضو از هیات‌مدیره شرکت سرمایه‌پذیر نقش داشته باشد، آن‌گاه شرکت از نوع شرکت هلدینگ محسوب شده و رتبه‌بندی اعتباری آن بر اساس شیوه‌نامه مربوطه صورت می‌پذیرد. در غیر این صورت شرکت، از نوع سرمایه‌گذاری قلمداد شده و شیوه‌نامه حاضر برای رتبه‌بندی آن مناسب خواهد بود.
- در غیر از دو حالت فوق، تصمیم‌گیری پیرامون ماهیت شرکت و شیوه‌نامه مناسب به عهده کمیته رتبه‌بندی است.

این شیوه‌نامه به منظور رتبه‌بندی اعتباری شرکت سرمایه‌گذاری تنظیم شده است. رتبه‌بندی اعتباری در مورد شرایط حال و آتی انواع ریسک‌های شرکت سرمایه‌گذاری که در بازپرداخت بدهی‌های آن تأثیرگذار است، اظهار نظر می‌کند. گزارش رتبه‌بندی اعتباری، اطلاعات جامعی راجع به وضعیت حال و آتی شرکت سرمایه‌گذاری را ارائه می‌دهد که می‌تواند مورد توجه سرمایه‌گذاران قرار گیرد.

روش ارزیابی ریسک اعتباری

رتبه‌بندی اعتباری بر مبنای تحلیل‌های کمی و قضاوت حرفه‌ای شکل می‌گیرد. برهان، رتبه‌بندی اعتباری شرکت سرمایه‌گذاری را با توجه به صورت الگوی ارائه شده در شکل شماره (۱) اجرا می‌کند. رتبه اعتباری اولیه، با استفاده از ریسک مالی و ریسک کسب‌وکار به دست می‌آید و با دو عامل حاکمیت شرکتی و تأثیرات بیرونی تعدیل می‌شود. برای ارزیابی ریسک کسب‌وکار، ریسک دارایی‌ها، ریسک راهبرد سرمایه‌گذاری و در برخی موارد ریسک صنعت و برای ارزیابی ریسک مالی، اهرم مبتنی بر بازار، کفایت جریانات نقدی و سیاست‌های تأمین مالی ارزیابی می‌شوند.

شکل ۱- الگوی رتبه‌بندی اعتباری شرکت‌های سرمایه‌گذاری

در ادامه در مورد ارزیابی هر یک از عوامل، نکاتی ارائه می‌شود.

ریسک صنعت: در رتبه‌بندی اعتباری شرکت‌های سرمایه‌گذاری، عموماً ریسک صنعت دخالت داده نمی‌شود؛ مگر آن که لااقل یکی از صنایع سرمایه‌گذاری شده، بیش از ۲۵ درصد از ارزش روز سبد سرمایه‌گذاری شرکت سرمایه‌گذاری را تشکیل دهد؛ در این صورت، ریسک هر یک از این صنایع بررسی شده و مشابه قسمت رتبه‌بندی شرکت‌های هلدینگ سرمایه‌گذاری در شیوه‌نامه رتبه‌بندی شرکت‌های مادر، ریسک صنایع در رتبه اعتباری شرکت سرمایه‌گذاری دخالت داده می‌شود. ارزیابی ریسک صنعت، مطابق دستنامه ارزیابی ریسک صنعت که به صورت جداگانه تدوین شده است، صورت می‌گیرد.

ریسک دارایی‌ها: ریسک دارایی‌ها در شرکت سرمایه‌گذاری، مطابق با نحوه ارزیابی ریسک دارایی شرکت هلدینگ سرمایه‌گذاری که در شیوه‌نامه رتبه‌بندی اعتباری شرکت مادر تشریح است، با لحاظ نکات زیر، بررسی و ارزیابی می‌شود:

- نقدشوندگی دارایی‌ها در شرکت سرمایه‌گذاری از اهمیت بیشتری نسبت به شرکت هلدینگ سرمایه‌گذاری برخوردار است. انتظار می‌رود بخش عمده سبد سهام شرکت سرمایه‌گذاری، به سهامی اختصاص داده شده باشد که میزان مالکیت شرکت سرمایه‌گذاری در آن کمتر از ۲۰ درصد از کل سهام دارای حق رای شرکت سرمایه‌پذیر باشد، بیش از ۶۰ درصد از دارایی شرکت سرمایه‌گذاری قابلیت نقدشوندگی بالایی داشته باشد (یعنی در مدت زمان کوتاهی بتوان آن‌ها را با قیمت منصفانه به فروش رساند) و عمده دارایی‌های شرکت در بازارهای بزرگ با حجم معاملات بالا قابلیت معامله داشته باشند.

- تنوع دارایی‌ها در شرکت سرمایه‌گذاری با سخت‌گیری بیشتری نسبت به هلدینگ سرمایه‌گذاری بررسی می‌شود. برای بررسی تنوع سرمایه‌گذاری در شرکت سرمایه‌گذاری از شاخص هرفیندال هرشمن در مورد ارزش انواع سرمایه‌گذاری‌های شرکت استفاده می‌شود. در صورتی که امتیاز این شاخص برای تنوع صنایع بیشتر از ۶۰ درصد و در مورد تنوع شرکت‌ها بیشتر از ۳۰ درصد باشد، کمترین امتیاز به این بخش تخصیص می‌یابد.
- کیفیت اعتباری شرکت‌ها و اوراق بهادار در سبد سرمایه‌گذاری شرکت سرمایه‌گذاری باید از کیفیت بهتری نسبت به هلدینگ‌های سرمایه‌گذاری برخوردار باشد. در مورد این شرکت‌ها توقع می‌رود میانگین وزنی دارایی‌های شرکت از رتبه‌ای بهتر از BBB+ برخوردار باشند؛ به تعبیر دیگر، بیش از ۸۰ درصد از سبد سرمایه‌گذاری شرکت دارای رتبه‌ای اعتباری بهتر از BBB- بوده و در محدوده مناسب برای سرمایه‌گذاری قرار گرفته باشند.

راهبرد سرمایه‌گذاری: راهبرد سرمایه‌گذاری در شرکت‌های سرمایه‌گذاری همانند ارزیابی راهبرد سرمایه‌گذاری در شرکت‌های هلدینگ سرمایه‌گذاری در شیوه‌نامه رتبه‌بندی اعتباری شرکت‌های مادر ارزیابی می‌شود و تفاوتی بین این دو نوع شرکت وجود ندارد.

ریسک مالی: ریسک مالی در شرکت‌های سرمایه‌گذاری همانند ارزیابی ریسک مالی در شرکت‌های هلدینگ سرمایه‌گذاری در شیوه‌نامه رتبه‌بندی اعتباری شرکت‌های مادر ارزیابی می‌شود؛ اما در بررسی آن به نکات زیر توجه می‌شود:

- در بررسی اهرم مبتنی بر بازار از نسبت ارزش روز با ریسک تعدیل شده دارایی‌ها، تقسیم بر مقدار اسمی تسهیلات مالی شرکت استفاده می‌شود. برای محاسبه ارزش روز با ریسک تعدیل شده دارایی‌های شرکت، پس از محاسبه ارزش روز دارایی‌های شرکت، مقدار به دست آمده در یک ضریب ریسک ضرب می‌شود. ضریب ریسک هر دارایی با توجه به نوسانات قیمت دارایی‌ها و کلاس هر دارایی توسط کمیته رتبه‌بندی تعیین می‌شود.
- در بررسی تکافو جریان نقدی، سخت‌گیری بیشتری برای شرکت سرمایه‌گذاری انجام می‌شود و حداقل مقدار قابل قبول این نسبت برای این شرکت‌ها «۱» و حداکثر رضایت‌بخش آن «۵» در نظر گرفته می‌شود. همچنین در مورد این شرکت علاوه بر میانگین موزون، مقدار آخرین سال مورد بررسی نیز به صورت جداگانه از اهمیت برخوردار است.
- شرکت سرمایه‌گذاری همچنین باید از روش‌های محافظه‌کارانه‌تری در تامین مالی برخوردار باشد، لذا در این مورد نیز سخت‌گیری بیشتری در مورد شرکت سرمایه‌گذاری اعمال می‌شود. ارزیابی این قسمت، مطابق با ارزیابی خط مشی تامین مالی در قسمت متغیرهای تعدیلگر شیوه‌نامه رتبه‌بندی شرکت مادر انجام می‌شود.

حاکمیت شرکتی: مدیریت و حاکمیت شرکتی به عنوان یکی از عوامل تعدیل‌گر رتبه اعتباری اولیه شرکت سرمایه‌گذاری عمل می‌کند. اولین موضوع مورد بررسی در این زمینه ساختار هیأت‌مدیره است. کافی بودن تعداد اعضای هیأت‌مدیره، وجود اعضای مستقل، تفکیک رییس هیأت‌مدیره از مدیرعامل و موظف نبودن رییس هیأت‌مدیره و همچنین تعداد، ترکیب و میزان فعالیت کمیته‌های هیأت‌مدیره، مورد ارزیابی قرار می‌گیرند.

صلاحیت اعضای هیأت‌مدیره از نظر تخصص و تجربه و تناسب آن‌ها با فعالیت‌ها و اهداف شرکت سرمایه‌گذاری، موضوع بعدی مورد بررسی است. مدیران باید از تیزهوشی و شم مدیریت مناسبی برخوردار باشند. دوره‌های آموزشی طی شده توسط هیأت‌مدیره و آموزش‌هایی که شرکت برای آن‌ها تدارک دیده است، لحاظ می‌گردد. جانشین پروری نیز اهمیت خود را دارد. موثر بودن هیأت‌مدیره، عامل دیگری در ارزیابی نقش هیأت‌مدیره است. اینکه هیأت‌مدیره تا چه حد در ارزیابی مدیران اجرایی و فعالیت‌های شرکت نقش دارد و این عمل را در چه دوره‌های زمانی انجام می‌دهد، بررسی می‌شود. حضور جدی و مداوم اعضا در جلسات هیأت‌مدیره، کیفیت، میزان و دوره‌های اطلاعات و گزارش‌هایی که برای هیأت‌مدیره یا کمیته‌های آن تهیه و در آن طرح می‌شود، تناسب تعداد جلسات هیأت‌مدیره با نیاز شرکت و طرح مسائل راهبردی و مهم شرکت‌های سرمایه‌پذیر در هیأت‌مدیره، نشان می‌دهد که هیأت‌مدیره نقش خود را به خوبی ایفا می‌کند.

شفافیت مالی، بعد دیگری از حاکمیت شرکتی است. تعداد و کیفیت گزارش‌های مالی تهیه شده و اینکه این گزارش‌ها در اختیار سهامداران و دیگر ذینفعان قرار داده شود، گوشه‌ای از شفافیت مالی را نشان می‌دهد. در این زمینه، نقش کمیته و مدیریت حسابرسی داخلی و صلاحیت آن‌ها و همچنین صلاحیت و نقش حسابرسان مستقل و سایر ناظران بیرونی و نحوه تعامل شرکت با آن‌ها ارزیابی می‌گردد. وجود نکات با اهمیت متعدد در گزارش حسابرسان راجع به صورت‌های مالی، تجدید ارائه صورت‌های مالی و اهمیت و دلایل آن و تأخیرهای غیرمعمول در ارائه صورت‌های مالی، می‌تواند ناشی از ضعف در کنترل‌های داخلی و نشانه‌های عدم شفافیت باشد.

علاوه بر موارد فوق، به مواردی از جمله وجود فرآیندهای طراحی، کنترل و بازنگری مدیریت راهبردی، وجود استانداردها و فرآیندهایی برای مدیریت ریسک، اثربخشی مدیریت و ساختار سازمانی نیز توجه می‌شود.

تأثیرات بیرونی: هرگونه پشتیبانی مالی و عملیاتی که منجر به ارتقاء شاخص‌های مالی شرکت موضوع رتبه‌بندی شود، در این دسته از بررسی‌ها قرار می‌گیرد. در این خصوص سوابق حمایت‌های پیشین یا هر گونه تعهدی برای اعمال حمایت آتی با در نظر گرفتن فاکتورهای نظیر توانایی و تمایل اشخاص حامی و نوع و ماهیت این دسته اشخاص همچون نهادهای حاکمیتی، عمومی، دولتی یا سهامداران مورد بررسی و مذاقه قرار می‌گیرد.

در ارزیابی حمایت شرکت اصلی، برهان به بررسی این موضوع می‌پردازد که آیا شرکت حمایت‌کننده از ظرفیت مالی و انگیزه‌های راهبردی برای حمایت از شرکت سرمایه‌گذاری در زمان‌های مواجهه با بحران یا نیازهای مالی (یا یک سرمایه‌گذاری عمده در آن) برخوردار است یا آیا سابقه انجام چنین حمایتی را در گذشته داشته است. در نقطه مقابل، در صورتی که شرکت صاحب سهم شرکت، مسئولیت سنگینی را در تقسیم سود بر عهده شرکت سرمایه‌گذاری بگذارد، این موضوع باعث کاهش انعطاف آن شده و ریسک مربوطه در رتبه منعکس می‌شود.